

νιέ, ἥτις ἦτο παρῶσα, κατενόησε τὴν καταλαβούσαν τὸν ἱερέα ἄκουσαν φρίκην, ἵνα δὲ ἐμφυχώσῃ αὐτὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀρρώστου καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη. «Ἡ λεπρά» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ καὶ μετ' ὀλίγων ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀπῆλθε παρηγορημένη, ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ ὀργῆς, ἡσυχος τέλος, καὶ ἀτενίζουσα τὰς φωτεινὰς χώρας, ἃς ὑπέδειξεν αὐτῇ πέραν τοῦ τάφου.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΕΟΥ.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Συριακὸν ἱστορῆμα ὑπὸ Ἰωάννου Φλάχ.)

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Ἀντιόχειας, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ μέγεθος ὑπερέβαινον ὅλα τὰ ἀνάκτορα τοῦ κόσμου, ἐπεκράτει, κατὰ τινα θερινὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους 247 π. Χ., ἀπὸ πρωίας μεγίστη κίνησις καὶ ἀνησυχία. Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ Β' εἶχε διατάξει πρὸ τινων ἡμερῶν ἵνα πάρκυστα εὐτρεπισθῶσιν ἐπὶ τὸ λαμπρότερον ἀξιόλογά τινα δωμάτια, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνακαλέσει ἐκ τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ τῇ παρὰ τῷ Ὀρόντῃ ἐξορίας τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, Λαοδίκην, ἥτις ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Καὶ τινες μὲν τῶν δούλων ἐβοήθουν τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀναθεωροῦντας τοὺς νεωστὶ ἐζωγραφημένους τοίχους τῶν δωματίων καὶ ἐπιδοροῦντας τὰ δεόμενα συμπληρώσεως, ἔπειτα δ' ἐκόσμου τὰς ὑπαρχούσας κόγχας καὶ γωνίας δι' εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων. Αἱ δὲ θεραπαινίδες ἔτρεχον τῆδε κακίαισε, τινὲς μὲν ψιθυρίζουσαι καὶ διαλογιζόμεναι ποίαν θέσιν θὰ τηρήσωσι πρὸς τὴν νέαν αὐτῶν δέσποιναν, τινὲς δὲ φανερώς παραπονούμεναι καὶ κλαίουσαι, διότι ἐβλεπον πλησιάζον τὸ πέρασ τῆς ἀσφαλῶς καὶ εὐχαρίστου αὐτῶν θέσεως παρὰ τῇ βασιλίᾳ Βερενίκῃ.

Αἱ τελευταῖαι ἦσαν σχεδὸν ὅλαι Αἰγύπτιαι, τὰς ὁποίας εἶχε φέρει ἡ Βερενίκη μεθ' ἑαυτῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχε συζευχθῆ μετὰ τοῦ Ἀντιόχου. Πρώτη δὲ μετὰ αὐτῶν ἦτο ἡ θεραπαινὶς Ἀρσινόη, ἥτις ἦτο περίπου τεσσαράκοντοῦτις καὶ εἶχεν ἀναθρέψει καὶ ὀδηγήσει τὴν Βερενίκην ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτῆς, ἔτρεφε δὲ πρὸς τὴν βασιλίᾳ ἀμείωτον ἀγάπην καὶ πίστιν. Συνέπλεκε κλαίουσα τὰς χεῖρας, κατηρᾶτο τῆς τύχης, ἥτις τὴν εἶχε μεταφέρει ἐκ τῶν τερπνῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου καὶ ἐκ τῆς φαιδρᾶς αὐλῆς τῶν Πτολεμαίων εἰς τὴν Συρίαν, ῥίψατα αὐτὴν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀχαρακτηριστοτάτων καὶ ἀκολαστοτάτων ἡγεμόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἄλλ' ἡσυχωτάτη ἦτο ἡ Γοργώ, μία τῶν νεωτάτων θεραπαινίδων τῆς αὐλῆς, ἥτις ἦτο ὁμη-

λιζ τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης καὶ διεκρίνετο πασῶν διὰ τοὺς μέλανας ἐλευστικoὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν ὠρκεῖν μελαντάτην κόμην καὶ τὸ εὐπλαστον σῶμα. Αὕτη εἶχε κληθῆ εἰς τὸ ἀλεξανδρινὸν ἀνάκτορα ὑπὸ τοῦ Φιλadelphou, ἤδη οὕσα μικρὰ κόρη, καὶ εἶχεν ἀνατραφῆ σχεδὸν ὡς ἡ Βερενίκη, ἥτις ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μετ' ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης, καὶ ἔνεκα τούτου εἶχε συμπαραλάβει αὐτὴν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀλλὰ φῆμαι περὶ τοῦ βίου τῆς Γοργῶς, φάσασαι εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς βασιλίσσης, ἰδίως δ' ἡ δημοσία καὶ ὄχι ἀφανῆς κλίσις, τὴν ὁποῖαν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἐδείκνυε πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, ἐπήνεγκον τὴν ῥῆξιν τῆς σχέσεως ταύτης. Ἐνόει λοιπὸν ἡ Γοργώ, ὅτι ἡ θέσις αὐτῆς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βερενίκης οὐδὲως ἐμελλε νὰ κλονηθῆ.

Ἡ συνοικία τῶν ἀνακτόρων ἔκειτο ἐπὶ νήσου, ἥτις συνεδέετο μετὰ τῆς παλαιᾶς πόλεως διὰ πέντε μεγαλοπρεπῶν γεφυρῶν ἐκτισμένων ἐπὶ τοῦ στενοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πτέρυγι τῶν ἀνακτόρων τῇ ἐστραμμένη πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ κυρίου ποταμοῦ συνέβαινον ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἐν δὲ τῇ πρὸς τὴν πόλιν πτέρυγι εὐρίσκετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μεταξωτοῦ ἀνακλίντρον ἡ βασιλίσα Βερενίκη ἐντὸς λαμπρῶς ἐσκευασμένου δωματίου, κρατοῦσα διὰ τῆς ἐρασμίας χειρὸς μόλις ἀνεγνωσμένην ἐπιστολήν.

Ἡ Βερενίκη ἦτο περίπου εἰκοσαέτις, τὸ δὲ γλυκὺ αὐτῆς καὶ πλῆρες ἀγχινοίας πρόσωπον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ξανθῶν βοστρύχων, οἵτινες κατέπιπτον ἐκατέρωθεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐνεῖχε κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν βαθεῖαν ἔκφρασιν λύπης. Ἐφῆρε δὲ κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην ἡμέραν λευκὴν μὲν καὶ ἐλαφρὰν ἄλλα καὶ σεμνήν, εἰς δέσποιναν ἀρμόζουσαν περιβολὴν. Πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναγνώσει ἐπιστολήν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Φιλadelphou, ὅστις συνεβούλευε τὴν κατὰ τε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσηπῶν καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοιοτάτην αὐτῷ ἀγαπητὴν θυγατέρα νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθαρῆ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἃν ὁ Ἀντίοχος ἐξετέλει τὴν ἀπειλὴν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐκδιωχθεῖσαν Λαοδίκην.

Ἡ βορχεῖα εὐτυχία ἢ δυστυχία τοῦ μόλις τριετοῦς αὐτῆς γάμου παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Συνεπειὰ τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν δεύτερον συριακὸν πόλεμον εἶχε συζευχθῆ, τῇ παρακλήσει τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετὰ τοῦ Ἀντιόχου, ἀνδρὸς, ὃν οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἰδεῖ, διότι ὁ Φιλadelphos εἶχεν ἐλπῖσει, ὅτι ὁ γάμος οὗτος ἤθελε διατηρήσει εἰς διαρκεῖς φιλικὰς σχέσεις τὰ δύο μεγάλα βασίλεια τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἴσως ποτὲ ἤθελον ἐνωθῆ ταῦτα ὑπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σκῆπτρον. Ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην ταύτην, ὁ Ἀντίοχος ὤφειλε νὰ ἐκδώσῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, τὴν ἐμπαθῆ Λαοδίκην, καὶ νὰ ἀποκληρώσῃ καὶ στε-

ρήση τῶν δικαιωμάτων τῆς διαδοχῆς τὰ τέκνα τῆς, ἰδίως δὲ τὸν τότε δεκαπενταέτη Σέλευκον καὶ τὸν κατὰ τινα ἔτη νεώτερον Ἀντίοχον. Ὅτε δὲ ἡ Βερενίκη ἔφθασεν εἰς τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρια τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὁποῖα ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπροχώρουν μέχρι τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐξετείνοντο πέραν τῆς Τύρου καὶ Δαμασκοῦ, ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς μετ' ἀσιατικῆς πομπῆς καὶ ἡγεμονικωτάτης ἀκολουθίας. Εἰσερχομένη δ' εἰς Ἀντιόχειαν, ἔτυχε λαμπρῶν περιποιήσεων καὶ φιλοφρονήσεων. Μετὰ τοιαύτην ὑποδοχὴν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κυριευθῆ ἡ καρδιά αὐτῆς ὑπὸ θερμοῦ αἰσθήματος ἀγάπης. Τὸ μὲν ἐγνώριζεν ὡς φρόνιμος θυγάτηρ, ὅτι ἐξεπλήρου τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἣτις θὰ ἀπῆλλασεν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν Αἰγυπτον ἀνησυχιῶν καὶ πολέμων, τὸ δὲ ὁ Ἀντίοχος ἦτο ὠραίος ἀνὴρ τριακοντούτης καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα ἐλκύσῃ καὶ κολακεύσῃ αὐτήν. Τὴν δὲ κακὴν φήμην περὶ τοῦ ἀσώτου αὐτοῦ βίου δὲν εἶδεν αὕτη ἐπιβεβαιωμένην κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς συμβιώσεως· ἀληθῶς δὲ ὁ Ἀντίοχος εἶχε τότε ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν του, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν παραπόνων, διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἰσχυρὰν θαλασσίαν δύναμιν τῆς Αἰγύπτου, ἣτις ἤδη ἀπαξ εἶχε κυριεύσει καὶ καταλάβει ὅλην τὴν ἀκτὴν τῆς ἐκτεταμένης αὐτοῦ χώρας μέχρι τῆς Ἐφέσου καὶ τῆς Μαγνησίας καὶ ἣτις κατῴρθωσε ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς μέρος τῶν ἀκτῶν τῆς Συρίας.

Ὅπως διάφοροι ὅμως ἀπέβησαν αἱ σχέσεις αὐτῶν, ὅτε ἡ Βερενίκη σχεδὸν ἐν κατ' ἡμισυ ἔτος μετὰ τὸν γάμον ἐγέννησεν υἱόν, ὅστις διὰ τῆς βοστρυχῶδους αὐτοῦ κόμης καὶ τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν ἦτο τὸ ἀπεικόνισμα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισε προφανῆς ἀπομάκρυνσις ἐκ μέρους τοῦ Ἀντιόχου, καὶ ἐπειδὴ ἡ Βερενίκη, ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, περιέπεσεν εἰς μακρὰν ἀσθένειαν, ἤρχισεν οὗτος ὀλοτελῶς ἐκ νέου τὸν πρότερον αὐτοῦ βίον, ῥιπτόμενος ἀπὸ ἐνὸς ἔρωτος εἰς ἄλλον, ἐπιδιδόμενος εἰς ἀκολαστότατα ὄργια μετὰ Βαβυλωνίων ὀρχηστρίδων καὶ περικαλλῶν θυγατέρων τῆς Ἀραβίας καὶ οὕτω λησμονῶν παντάπασιν τὸν γάμον αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἰάθη ἡ Βερενίκη, ὁ ἰδεώδης αὐτῆς χαρακτὴρ καὶ αἱ ἡσυχοί, ἐμφρονες διασκεδάσεις μετὰ τῆς συζύγου του ἐπέφερον ἀηδίαν εἰς τὸν τεταραγμένον καὶ πρὸς ἠδονὴν καὶ ποικιλίαν σπεύδοντα βασιλέα, οὕτως ὥστε πάντοτε ὀλιγώτερον ἐφρόντιζε περὶ αὐτῆς.

Τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπωφελήθη ἡ ἐκδεδιωγμένη Λαοδίκη καὶ ἔγραψεν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπιστολὴν πρὸς τὸν βασιλέα, συνοδουμένην ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ περιτέχνου ἔργοχειροῦ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς παρίστανε διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τὸν πόθον

αὐτῆς νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν τῆς πρὸς τὸν σύζυγον ἐπιστροφῆς. Αἱ γραμμαὶ αὗται καὶ τὰ σταλέντα ἐνθυμήματα δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσωσιν εἰς εὐνοϊκωτέραν στιγμὴν. Τώρα ἴσα ἴσα ἀνενημεῖτο ὁ Ἀντίοχος τὴν εὐκαμπτον καὶ ἐλκυστικὴν κόρην τῆς Μακεδονίας τὴν ἔχουσαν ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὐπαθῆ τὴν φύσιν, δραστήριον δὲ καὶ θεληματικὸν χαρακτῆρα, δι' οὗ κατῴρθωσι νὰ πείθῃ ἀνεπαισθήτως τὸν βασιλέα πρὸς πᾶν ὅ,τι αὕτη ἐπεθύμει. Ὁ Ἀντίοχος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν ἐκδιωχθεῖσαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀντιόχειαν, ἀλλὰ διέταξε νὰ μὴ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὰ τέσσαρα αὐτῆς τέκνα, διότι ἐπεθύμει νὰ ποφύγῃ δυσάρεστα. Ὅτε δὲ ταῦτα συνέβησαν, ἔστειλεν ἀμέσως ἡ Βερενίκη ἀγγελιαφόρον πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ τούτου τὴν ἀπάντησιν ἐκράτει σήμερον ἀνὰ χεῖρα·

Ὀλίγας δὲ μόλις στιγμὰς εὐρίσκειτο βεθυμένη εἰς σκέψεις, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ αἰγυπτία τροφὸς ἡ φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ μικροῦ ἡγεμονόπαιδα. Καὶ αὕτη ἐφαίνεται δεδακρυσμένη, ὡς αἱ πλεῖστα τῶν θερααινιδῶν, καὶ ἔδωκε τὸ νεογνὸν εἰς τὴν δέσποιναν μετὰ λυπηροῦ βλέμματος. Ἡ Βερενίκη ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐθώπευσε τὸ παιδίον, καὶ ἡ ὄψις αὐτῆς εἶχεν ἄρχισαι ἤδη νὰ φαιδρύνηται, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ Ἀντίοχος εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τοῦ ἐπηρμένου ὠχροῦ προσώπου καὶ μετὰ ζοφερᾶς ὄψεως καὶ ἐπλησίασε τὸ ἀνάκλιτρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Βερενίκη.

— Δὲν ἐνόω, Βερενίκη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τεταραγμένος, τί σημαίνουσι τὰ παράπανα καὶ οἱ θρήνοι, διὰ τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια ἔθεσαν εἰς ἀνησυχίαν τὰ ἀνάκτορα ὅλην τὴν πρωίαν. Σὺ εἶσαι ἡ διατάξασα νὰ συμβῶσιν αἱ σκηναὶ αὗται πρὸς διασκέδασιν τῶν ξένων ἐργατῶν;

— Ὡ ὄχι, Ἀντίοχε, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος ἡ Βερενίκη· πῶς ἐπλάσας τὴν ἀλλόκοτον ταύτην εἰκασίαν; Ἐκπλήττεσαι, ὅτι αἱ πισταὶ θεραπαινίδες λυποῦνται βλέπουσαι τὴν κυρίαν αὐτῶν ἐκδιωκομένην εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν;

— Καὶ τίς ἐκδιώκεται; ἀνέλαθεν ὁ Ἀντίοχος μετ' ἐπιτεινομένης ὀργῆς· δὲν σοι εἶπον ῥητῶς, ὅτι οὐδ' ὡς θέλει μεταβληθῆ ἡ θέσις σου ὡς βασιλίσσης ὅταν ἐπιστρέψῃ ἡ Λαοδίκη, ὅτι θὰ μείνης βασίλισσα καὶ σύζυγός μου, ὅπως μέχρι τοῦδε;

Τότε ἠγέρθη ἡ Βερενίκη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον, ποιήσασα νεῦμα εἰς τὴν τροφὸν νὰ πομακρυνθῆ μετὰ τοῦ παιδίου. Εἶχε θέσει τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἵνα κατενεκῃ τὴν ταραχὴν αὐτῆς, ἔπειτα δ' ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅθεν ἔβλεπε τὴν ὑπὸ στοῶν περιβαλλομένην ὁδὸν

καὶ τὴν πληθὺν ἀνθρώπων οἵτινες ἐκινουῦντο τῆδε κἀκείσε δικὴν ἀκατασχέτου ποταμοῦ.

— Ἐνόησας τώρα, ἀνεκραύγασεν ὁ βασιλεὺς, ἐρχόμενος πλησιέστερον, ὅτι οὐδὲ θριξ τῆς κεφαλῆς σου θέλει πειραχθῆ;

— Ἄλλ' ἐγὼ σὶ κηρύττω ἐν ταύτῃ τῇ θέσει, εἶπεν ἡ Βερενίκη στρεφομένη καὶ σταυρόνουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ στήθους, ὅτι οὐδὲ στιγμὴν μένω εἰς τὸν οἶκον, μόλις ἡ Λαοδικὴ ἀρχίστη πάλιν νὰ ζῆ πλησίον σου. Ὑπέφερον ἡσύχως τὰς ἀσωτίας σου, οὐδὲν δ' εἶπον διὰ τὰς εὐωχίας σου, ἐπειδὴ αὐταὶ οὐδόλως ἠτίμαζον ἐμὲ αὐτήν. Ἄλλ' ἄμα φέρης εἰς τὴν οἰκίαν δευτέραν γυναῖκα, ὥστε ἐγὼ καὶ τὸ δυστυχὲς μου τέκνον νὰ εἴμεθα ἐνταῦθα δεκτοὶ ἐξ ἀνοχῆς καὶ νὰ πάσχωμεν, ἢ μὲν βασιλικὴ μου ἀξιοπρέπεια περιυβρίζεται, ἀτιμᾶζομαι δὲ ὡς θυγάτηρ τοῦ μεγάλου Πτολεμαίου. Τοῦτο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναμαι νὰνεχθῶ. Ἀπέρχομαι λοιπὸν. ὅπως μὲ συμβουλευεὶ ὁ πατήρ μου.

— Δὲν θ' ἀπέλθης, εἶπεν ὁ Ἀντίοχος τρίζων τοὺς ὀδόντας, καὶ ἂν ἀκόμη παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰ περικυκλώσω τὰ ἀνάκτορα πανταχόθεν διὰ στρατοῦ. Δὲν θὰ τολμήσης νὰ ἐξέλθης, παράφορε, ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἡ Βερενίκη προσέβη ἐν βῆμα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ προσέβλεψε τὸν εὐζυγον διὰ σταθεροῦ καὶ ἐν μέρει εἰρωνικοῦ βλέμματος.

— Τίς θέλει τολμήσει, Ἀντίοχε, νὰ μεταχειρισθῆ ἐναντίον μου τὴν βίαν; Τίς θέλει μὲ κρατήσῃ, ἂν ἐπιθυμῶ νὰ φύγω; Τόσον ταχέως ἐλησμόνησας τὴν ἰσχὺν τοῦ πατρός μου, ὅστις κατὰ τὴν παραμικροτέραν βικιοπραγίαν θὰ κηρύξῃ κατὰ σοῦ τὸν πόλεμον καὶ δὲν θὰ σοὶ ἀφήσῃ οὔτε κοίτην ὅπως ἐπ' αὐτῆς ἀναπαύσῃ; τὸ πονηρόν σου σῶμα; Ὑποτιμᾶς λοιπὸν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν βασιλέα, ὅστις ἐκάστην ἐβδομάδα στέλλει εἰς τὴν πεφιλημένην αὐτοῦ θυγατέρα τὸ εὐχυμον ὕδωρ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον μόνον τὸ τέκνον μου πίνει εἰς ὅλην τὴν ἀνυδρῶν σας χῶραν;

— Ἄ, ἄ, ἀνεκραύγασε χλευαστικῶς ὁ βασιλεὺς, ὁ πατήρ σου εἶνε γέρων καὶ ἀσθενὴς καὶ δὲν θέλει τόσον ἐσπευσμένως ἀναπληρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἵππου ἵνα ἀρπάσῃ τὸ συριακὸν βασίλειον. Καὶ σὺ, Βερενίκη, εἶσαι φρόνιμος γυνὴ καὶ δὲν θὰ ὠθήσῃς τὰ πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Σὲ γνωρίζω καλῶς. Θέλεις ἀποφύγει πάντα ὅσα συντείουσιν εἰς τὸ νὰ μὴ ἐξευτελισθῆς ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Ἐπειτα δὲ μὴ λησμόνει, ὅτι ἐν τῷ γάμῳ ἐκεῖνος εἶνε ὁ γελοιωδέστερος καὶ ὁ μᾶλλον βλαπτόμενος, ὅστις τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου καθιστᾷ δημόσιον σκάνδαλον. Ἐκτός τουτοῦ ἡ Λαοδικὴ καὶ ἐγὼ δὲν μένομεν ἐδῶ, ἀλλ' ἀμέσως αὔριον ἀποπλέομεν διὰ Σιλευκίας εἰς Ἐφῆσον, ἔνθα ἡ παρουσία μου εἶνε κατεπεύγουσα.

Κατὰ ταῦτα μένεις ἐντελῶς ἡσυχος ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἐστῶσαν δὲ ταῦτα ἡ τελευταία λέξις ἦν ἄντα λάσσω μετὰ σοῦ περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. Ἀκολούθησον τὴν συμβουλὴν μου καὶ ἔσο πάντοτε συνετὴ.

Ταῦτα λέγων ἔφυγεν ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ δωματίου βῆματι ταχεῖ. Ἡ δὲ Βερενίκη ἐστηρίχθη στιγμὰς τινας ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ παρθύρου, καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, δι' ὧν διέρρευσαν στάγονες τινὲς δακρύων.

Ὀλίγας στιγμὰς βραδύτερον εἰσῆλθεν ἡ Ἀρσινόη εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ βασίλισσα προύχωρσε πρὸς αὐτήν, ἔκλινε τὸ δεδακρυσμένον πρόσωπον ἐπὶ τὸ στήθος αὐτῆς καὶ ἀνεκόνισεν αὐτῇ τὰς ἀποφάσεις τοῦ βασιλέως.

B.

Μετὰ τινας ὥρας ζωηρὰ κινήσις ἐξεδηλυτο ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀντιοχείας. Οἱ Ἀντιοχεῖς ἤθελον νὰ ἴδωσι τὴν εἰσοδὸν τῆς Λαοδικῆς, ἣτις πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχεν ἀγγεληθῆ ὑπὸ ἐπίπτου ἀγγελιαφόρου. Ἡ ἐξορισθεῖσα βασίλισσα ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς ἀνατολικῆς πύλης καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν διάστημα τὴν κυρίαν ὁδόν, ἣτις ἦτο παράλληλος τοῦ Ὀρίντου. Ὁ κόσμος συνέβρεεν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην, τῆς ὁποίας αἱ εὐρεῖαι στοαὶ ἠδύναντο ἀνέτως νὰ περιλάθωσι πολλὰς χιλιάδας.

Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἶχε μεταβῆ ἐφιππος μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀνατολικῆς πύλης εἰς προὔπαντησιν τῆς Λαοδικῆς, ἵνα χαιρετίσῃ αὐτὴν αὐτόθι. Ἐπὶ τέλους ἰσχυρὸς τάρραχος κατὰ τὰ προάστεια ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ πομπὴ ἐρχίνοτο, καὶ ἀμέσως κατόπιν ἔστησαν τὰ ἄρματα, ἵν' ἀποδεχθῶσι τὸν χαιρετισμὸν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τῇ πρώτῃ βασιλικῇ ἀμάξῃ — διότι ὅλαι αἱ ἀμαξαὶ εἶχον προαποσταλῆ ἐκ τῶν βασιλικῶν ἱποστασιῶν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς Βερόης — ἰκάθητο ἡ ἐξορισθεῖσα βασίλισσα καὶ ἡ φίλη αὐτῆς Δανάη. Ἡ Λαοδικὴ ἦτο γυνὴ εὐπλαστος, περίπου τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἔχουσα τρυφερὰν χροιάν, βαθυμέλανας, σχεδὸν ἀνησυχαστικὸς ὀφθαλμοῦς· ἔκειτο δὲ τώρα νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν μεταξωτῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης. Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς αὐτῆς ἦσαν κατάμεστοι κοσμημάτων, ὅπως καὶ οἱ βραχίονες, οἵτινες ἔφερον βαρυτίμα ψέλλια ἐκ χρυσοῦ. Ἐφερε μεγαλοπρεπῆ, ἐπίχρυσον ἐσθῆτα· ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κατέπιπε πέπλος οὐρκίνου χρώματος χαλαρὰ ἐπιτεθειμένος οὕτως ὥστε ἐφρίνετο ἡ ἄφθονος μέλαινα κόμη καὶ ἡ πολυτιμος στεφάνη. Ἡ κατὰ πολὺ νεωτέρα αὐτῆς σύντροφος ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς περιφύμου Λεοντίου, τῆς φίλης καὶ μαθητρίας τοῦ Ἐπικούρου, καὶ περιωνύμου εἰς τὴν αὐλήν διὰ τοὺς ἀναρι-

θημήτους ἔρωτας εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο περιπεπλεγμένη. Ὁ βασιλεὺς λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Λαοδίκης ἔσφιγγεν αὐτὴν περιπαθῶς· ἔπειτα δ' ἔζη κολούθησεν ἡ ἄμαξα τὴν πορείαν αὐτῆς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἄμαξῇ εὐρίσκοντο δύο γυναῖκες τῆς βασιλείσης, ἐξ ὧν ἡ νεωτέρα, ἡ χαλκόχρους Νανῶ, ἦτο ἀραβικῆς καταγωγῆς. Τὴν τρίτην ἄμαξαν κατεῖχον ὁ Ἀνδρόμαχος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Λαοδίκης, καὶ οἱ δύο αὐτῆς ἔμπιστοι, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ, ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἰδίως ὁ πρῶτος διὰ τὴν μοχθηρὰν καὶ πρόστυχον αὐτοῦ ὄψιν. Τὰς δὲ ἄμαξας, εἰσελασάσας εἰς τὴν κυρίαν ὁδόν, συνώδευσεν ὁ βασιλεὺς ἔφιππος μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ εἰς τὰ προάστεια αἱ ἄμαξαι ἐχαιρετίζοντο δι' ἡχηρῶν ἐπευφημιῶν, ἡ καθ' ἑαυτὸ πόλις ἔμενε πολὺ ψυχροτέρα. Οἱ πλείστοι ἦσαν ἡσυχιοὶ ὑπὸ τὰς στοάς καὶ παρετήρουν τὸ θέαμα χωρὶς νὰ ἐκφράσωσι τὴν γνώμην αὐτῶν. Ὀλίγοι δὲ μόνον ἐπεκρότουν, μίσθια δὲ τινες γυναῖκες ἔρριπτον ἄνθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐντὸς τῆς πρώτης ἄμαξῆς.

Αἱ ἄμαξαι ἔστρεψαν ἐκ τῆς κυρίας ὁδοῦ δεξιᾶ πρὸς τὸ Νυμφαῖον, διέβησαν τὴν εὐρείαν ἐκ μάρμαρου γέφυραν καὶ ἔφθασαν μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὰ ἀνάκτορα. Μόλις δὲ εἶχον σταθῆ πρό τοῦ κυρίου πυλῶνος, καὶ ἀναρίθητοι δούλοι συνέρρευσαν ἐκ τῶν θυρῶν, ἐβόηθησαν κατὰ τὴν κατάβασιν καὶ ἔφερον εἰς τὰ ἀνάκτορα ὅτι ἦτο πρὸς μεταφορὰν.

Ἡ βασιλίσσα καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῆς ὠδηγήθησαν ἀμέσως εἰς τὰ δι' αὐτὰς εὐτρεπισμένα δωματία, ἐν οἷς ἡ Λαοδίκη ἀπετίναξε τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ, ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματα τοῦ ταξιδίου, ἀπέθεσε τὸν πέπλον, ἵνα κοσμήσῃ τὴν κεφαλὴν διὰ στεφάνου ἐκ μύρτων καὶ ῥόδων, ἐπειδὴ ἦτο κεκλιμένη, ἅμα ὡς ἦτο δυνατόν, νὰ μετάρχη τοῦ βασιλικοῦ συμποσίου. Ἀναθεωρήσασα δὲ τὴν περιβολὴν αὐτῆς ἐν τῷ μεγάλῳ ἀργυρῷ κατόπτρῳ καὶ διευθετήσασα αὐτὴν τῇ βοήθειᾳ τῶν γυναικῶν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, οὕτως ὥστε τὰ πάντα νὰ εἶνε θελκτικὰ καὶ ἀρκετὰ ἐλκυστικά, ἐγκατέλιπε μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῆς τὸν κοιτῶνα, καὶ ἠκολούθησε τὸν αὐλικὸν ὅστις ὠδήγησεν αὐτὰς εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον. Ταύτας ἠκολούθησεν ἡ ἐπίσης πλουσίως κεκοσμημένη Δανάη, ἥτις ἔμενον ἐν παρακειμένῳ δωματίῳ.

Ὁ βασιλεὺς εἰσήρχετο κατὰ τὴν αὐτὴν σιγμὴν ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐμπιστοῦ αὐτοῦ Σώφρονος, ἡγεμονίδος τινὸς τῆς αὐλῆς καὶ τῆς Γοργοῦς, τῆς συντρόφου τῆς Βερενίκης. Αὐτὴ δὲ ἡ Βερενίκη εἶχεν ἀρνηθῆ τὴν διὰ τὸ συμπόσιον πρόκλησιν, προφασιζομένη ἀδιαθεσίαν. Οὕτως ἐτέθησαν περὶ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τέσσαρα μόνον ἀνάκλιτρα. Ἐφ' ἐνὸς τούτων, κε-

κοσμημένου διὰ τῶν ἐκλεκτοτάτων ἀνθέων, κατεκλίθησαν ὁ Ἀντίοχος καὶ ἡ Λαοδίκη, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀνδρόμαχος καὶ Λυσίμαχος μετὰ τῆς Γοργοῦς καὶ τῆς ἡγεμονίδος, καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου ὁ Σώφρων καὶ ἡ Δανάη. Ἐν τῇ παρακειμένῳ αἰθούσῃ ἐδείπνει ἡ πολυάριθμος ἀκολουθία τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς Λαοδίκης καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ κορασιῶν τῆς αὐλῆς καὶ τῶν ἀνακτόρων.

Τὸ συμπόσιον ὑπερέβη κατὰ τὴν πολυτέλειαν πᾶν ὅτι εἶχε ποτὲ παρατεθῆ ἐν τοῖς βασιλείοις τῆς Ἀντιοχείας. Οἱ δούλοι ἔτρεχον τῆδε κάκεισε καὶ ἦσαν λίαν ἀπησχολημένοι, φέροντες τὰ διάφορα ὄψα καὶ πληροῦντες τὰ κενούμενα ποτήρια ἀδιακόπως ἐκ τοῦ μεγάλου χρυσοῦ κρατῆρος. Αἱ ὄψεις τῶν συνδαιτυμόνων ἐγένοντο μᾶλλον ἐρυθραί, ἡ συνομιλία ζωηροτέρα, οἰκειότερα καὶ ἰσχυροτέρα, διεκρίνοντο δὲ ἤδη διαφορούμενοι καὶ ὑποπτοὶ κινήσεις, ἐλέγχουσαι τὴν κατάστασιν τῶν συμποτῶν.

Τότε διέταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ φέρωσιν ἐκ τοῦ ἀρίστου συριακοῦ οἴνου, ὅστις ἔμελλε νὰ πιθῆ ἄκρατος. Ὅτε δ' ἕκαστος ἐκένωσεν ἐν ποτήριον τοῦ οἴνου τούτου, ἔκλινεν ὁ βασιλεὺς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στήθος τῆς Λαοδίκης, ἠλιθίως γελῶν καὶ ὑποφελλίζων, καὶ προὐκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐγερθῆ. Ἡ Λαοδίκη ἐσηκώθη, βοηθοῦσα δὲ τὸν βασιλέα ὅπως ἐγερθῆ, ἔδραξεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἵνα ὀδηγήσῃ τὸν κλονούμενον νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἡ δ' ἐπίλοιπος συντροφία οὐδὲν ἑταράχθη ἐκ τούτου.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου ἴσταντο δούλοι μετὰ πυρῶν, οἵτινες ὠδήγησαν τὸ ζεῦγος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Λαοδίκης. Ὁ κοιτῶν οὗτος ἐφωτίζετο ὑπὸ λύχνου· ὅτε δὲ οἱ δούλοι ἀπεμακρύνθησαν, ἔκλεισαν τὴν θύραν. Μόλις ὁ βασιλεὺς ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν ὕπνον. Ἡ Λαοδίκη ἤνοιξε τότε ἡσυχῶς τὴν θύραν καὶ μετέβη εἰς τὸ δωματίον τῆς Δανάης, ἔνθα εὐρίσκοντο ἤδη ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ.

— Ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται, εἶπεν ἡ Λαοδίκη, καὶ δὲν θὰ μᾶς ταράξῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Μείνε λοιπὸν σύ, Λυσίμαχε, ἐδῶ ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ προσεταιρίσθητι πρῶτον τὴν ἀνακτορικὴν φρουράν. Εἶσαι δ' ὑπεύθυνος ἐφ' ὅρῳ ζωῆς ὅπως ἡ Βερενίκη καὶ ὁ παῖς οὗτῆς μὴ ἀποδράσωσιν. Ἡμεῖς ἀποπλέομεν αὔριον δι' Ἐφeson, ἔνθα οἱ δύο μου υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες εὐρίσκονται ἤδη ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτῶν Θρασυμάχου. Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς Αἰγυπτίους, ἰδίως δὲ τὸν μισητόν μου καὶ προνοητικὸν Σώφρονα, οὐδὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει προτοῦ φθάσωμεν εἰς Ἐφeson. Ἐκεῖ ὅμως τὴν πρώτην νύκτα θ' ἀποθάνῃ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ! Μόνον ὅταν μάθητε ἅ-

σφαλῶς τὸ συμβᾶν εἰς Ἀντιόχειαν, τότε φονεύσατε τὸ τέκνον τῆς Βερενίκης. Γνωρίζεις, Λυσίμαχε, τὴν ἀμοιβὴν ἣν σοι ὑπεσχέθη, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μέχρι τοῦ Ταύρου.

Ἄφου δ' ἐπραγματεύθησαν ἀκόμη διαφόρους ἄλλας λεπτομερείας τῆς συνωμοσίας ταύτης, ἐπέστρεψαν οἱ ἔμπιστοι εἰς τὸ δεῖπνον, ἐνῶ ἡ Λαοδίκη μετέβαινε εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς ἐν τῷ ὑποίῳ ἐπρόκειτο νὰ ἐορτάσῃ τὴν φαιδρὰν καὶ τόσῳ ἐπιθυμητὴν ἐντάμωσιν μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅστις τῶρα κατέκειτο βέγγων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΡΟΙΛΛΑΝΔΩΝ ΗΘΗ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Κοπενάγῃ γινομένης νῦν ἐκθέσεως τῶν συλλογῶν, ἃς ὁ πλοίαρχος Χόλμ ἐκόμισεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Γροιλλανδίας, ὁ Δανὸς γεωγράφος Χάνσεν Βλάχσταντ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων εἰς γροιλλανδικὰς τινὰς φυλάς τέως παντελῶς ἀγνώστους, ὡς λέγει, οἰκίστας δὲ περὶ τὸν ὄρμον τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ. Ἰδίως ἄξια περιεργίας εἶναι ὅσα ἀνέφερε περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν τῶν φυλῶν ἐκείνων.

Οἱ Γροιλλανδοὶ τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ ἐντὸς μὲν τῶν καλυθῶν αὐτῶν μένουσιν ὀλόγυμοι (μόναι αἱ γυναῖκες φέρουσι στενὴν ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν)· ἐξερχόμενοι δὲ τῶν καλυθῶν φοροῦσι κατὰ μὲν τὸ θέρος δέρματα ψιλὰ, τὸν δὲ χειμῶνα μηλωτάς. Τὰ δερμάτινα ἱμάτια αὐτῶν κοσμοῦνται διὰ κομφῶν ποικιλμάτων, ἀποτελουμένων ἐκ μικρῶν κομματίων δέρματος, φιλοκάλως διηυθετημένων. Τὰ ὑποδήματά των ἔχουσιν ἐπερραμμένην μηλωτὴν. Τὸν χειμῶνα πλὴν τῶν ὑποδημάτων φοροῦσι καὶ δερμάτινα περιπόδια, ἔχοντα ὁμοίως ἐπερραμμένην μηλωτὴν. Οὐκ ὀλίγοι τῶν ἰθαγενῶν φοροῦσι λευκὰς μηλωτάς πολυτιμοτάτας, κατεσκευασμένας ἐκ δέρματος λευκῆς ἄρκτου, καὶ περιτραχήλια ἐκ δορᾶς φώκης, κεκομμένης εἰς λωρίδας στενάς. Οἱ σκούφοί των εἶναι λευκοὶ ἢ κυανοὶ ἐκ δέρματος ἀλώπεκος, ἧς ἡ οὐρὰ καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων ἐν εἶδει θυσάνου.

Οἱ Γροιλλανδοὶ οὗτοι ποιοῦνται χρῆσιν καὶ ἀλεξιβροχίων καὶ ἀνθηλιῶν ξυλίνων, ὅπως προφυλάσσονται ἀπὸ τοῦ νιφετοῦ καὶ τῆς ἀνταυγείας τῆς χιόνος. Ἔχουσι δὲ καὶ κτένια κεράτινα διὰ τὴν κόμην αὐτῶν, ἣν κείρουσιν ἢ μᾶλλον περιονίζουσιν, ὅταν μακρυνθῇ ὑπερμέτρως. Τινὲς ὅμως ἀναδοῦσι τὴν κόμην, σχηματίζοντες κόμβον ἐν τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς ἐγγάμου γυναικὸς εἶ-

ναι ἀκανόνιστος μέχρις οὗτο γείνη μήτηρ. Διακαέστατον δ' ἔχει πόθον πᾶσα γυνὴ νὰ γεννήσῃ υἱόν, διότι τότε ἡ φυλὴ προσκτᾶται ἓνα ἐπὶ πλέον θηρευτὴν. Ὅπως τύχη τοῦ ποθομένου προσφεύγει εἰς δεισιδαίμονας πράξεις, οἷα εἶναι καὶ ὁ χορὸς τῆς ἐγκύου εἰς τρόπον ὥστε τὰ βήματά της νὰ ἀποτελῶσι σχήματα ἐλικοειδῆ, ἀπαράλλακτα τῷ σχήματι τοῦ ἀριθμοῦ 8. Ὁ τρόπος οὗτος νομίζεται τελεσφόρος, ἐκείνη δὲ ἥτις ἀκριβῶς καὶ μετὰ προσοχῆς χορεύσῃ τὸν ὀκτασχήμονα χορὸν εἶναι βεβαία ὅτι τὸ ἐν τῇ γαστρὶ της ἔμβρυον θὰ μεταπλασθῇ εἰς ἄρρεν.

Ἐντὸς τῶν καλυθῶν οἱ παῖδες διάγουσιν ὀλόγυμοι μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας. Ἀμα συμπληρώσωσι τὴν ἡλικίαν ταύτην, τοῖς δίδουσιν ἐν βραχίον, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἀναγνώρισις τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Συχνάκις νυμφεύουσι τοὺς δεκατετραετείς παῖδας μετὰ γυναικῶν πρεσβυτέρων τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὁ γάμος θεωρεῖται ἐγκυρος μόνον ὅταν γεννηθῇ τέκνον. Ἐνίοτε ὁ ἀνὴρ λαμβάνει δύο συζύγους, ὅπως ἔχη δύο κωπηλάτιδας ἐν τῷ κατὰκ αὐτοῦ. Ἡ παιδοποιία ἀγάμου δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτικὴ· οὐχὶ σπανίως δὲ οἱ ἄνδρες ἀνταλλάσσουσι τὰς συζύγους αὐτῶν. Σπανιώτατον ὅμως φαινόμενον εἶναι ἄνδρες ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν. Ὁ λόγος δὲ τούτου εἶναι, ὅτι εὐθύς ὡς νοσῆσῃ τις ἐπικινδύνως ὀφείλει παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων νὰ συγκατατεθῇ (καὶ συγκατατίθεται πάντοτε σχεδόν) νὰ αὐτοκτονηθῇ πνιγόμενος εἰς τὴν θάλασσαν. Τοὺς δὲ παθόντας φρενοβλάβειαν φονεύουσι καὶ ἄκοντας οἱ συγγενεῖς. Οἱ νεκροὶ ἐκείνων, ὧν οἱ πρόγονοι ἐπνίγησαν, ῥίπτονται ἐπίσης εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ ἄλλοι θάπτονται μετὰ τῶν πολυτιμοτάτων ἐργαλείων ἢ ὄπλων των, ἐπιτιθεμένων λίθων ἐπὶ τοῦ πτώματος αὐτῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ σχεδόν παντελῶς ἀγνοοῦσι τὴν ἀλιευτικὴν τέχνην, τοὺς δὲ ἰχθύς ἐξ ὧν τρέφονται ἀγρεύουσι διὰ κάμακος. Τὰ ὄπλα αὐτῶν, δι' ὧν πορίζονται τὴν τροφήν των, εἶναι βέλη, λόγχοι καὶ κάμακες, ἔχοντα αἰχμὴν ὀστεινὴν ἢ σιδηρᾶν. Γινώσκουσι τὴν χρῆσιν τῶν μετάλλων, τὰ ὅποια προμηθεύονται ἐκ τῶν ναυαγίων τῶν ἐξοκελλόντων εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτῶν πλοίων ἢ ἐξ ἀνταλλαγῶν, γινομένων πρὸς τὰς νοτιώτερον οἰκίστας φυλάς. Κατασκευάζουσι δ' ἐκ τοῦ σιδήρου οὐ μόνον αἰχμὰς ὄπλων, ἀλλὰ καὶ μαχαίρας καὶ καρφοβελόνας. Αἱ καρφοβελόναι καὶ οἱ μαργαρίται θεωροῦνται τὰ πολυτιμότερα τῶν κοσμημάτων. Ἄλλο προσφιλέος κόσμημα αὐτῶν εἶναι περιδέραια ἐκ λωρίδος ἐντέρου, ἐφ' ὧν εἶναι προσηλωμένα ἄκανθα ἰχθύος.

Κατεργάζοντι δὲ καλῶς τὸ ξύλιν· τὰ διάφορα σκευῆ αὐτῶν καὶ οἱ κοντοὶ τῶν δοράτων